

El sexe mort

Un relat de: [desganat](#)

relatsencatala.com adverteix que aquest relat conté llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

Assegut a la cadira de la barra americana, la cambrera repassa amb moviments oscil·lants del cul, la bragueta ardent de Joan, que tranquil·lament, got de whisky en mà, es prendrà allò com un joc previ d'escalfament abans d'arribar a casa i endollar-li la corda a la dona com ja s'ho imagina: cardant-la per davant i per darrere, li agrada tant pel darrere pensa.

Ella és a casa jaient damunt del sofà, té la televisió 42" encesa i sap que fins aquí a una hora el seu home no apareixerà per la porta fent pudor a suor, tabac, maduixa i alcohol en una barreja que li provoca arcades, és per això que es calma (des de fa temps calma la seva miserable vida de la mateixa manera) oberta de cames i fent-se entrar i sortir el seu valuós consolador metàl·lic adquirit de nou fa dues setmanes al sex-shop del barri, veient com en un DVD que ha baixat a llogar aquesta mateixa tarda al cine-bank del bloc, en Rocco Sigfredi fa les delícies a una mala dona, mal pintada i massa jove per gaudir d'allò que ella ànsia des de fa tant, d'una bona rebolcada. Havia pensat mesos i anys enrere de sovintejar un club per a dones però no vol anar-hi sola, i no té amigues, des que es va casar que les va perdre, les va perdre per enveja, per haver sabut endur-se al llit i a l'altar la peça més preuada per totes, i ara ja veus. Si un dia, tan sols un dia ell arribés en condicions, i li digues t'estimo, no, no fa falta ni això, tan sols sense fer aquella horrible i fastigosa pudor de bordell, l'agafaria pel canell, el duria a la dutxa, el netejaria ben net per tot arreu i començaria amb una mamada, ben a fons, en un perfecte i harmoniós seixanta-nou, més tard se li oferiria com va fer la primera vegada que van sortir junts, a casa d'ella, aprofitant la temporal absència dels seus pares, quan, a l'habitació estant, es va despullar, mentre ell badoquejava amb els seus discos de vinil, estirant-se al llit ben oberta de cames, jove i virginal, amb les ganes i calor dels dinou anys, ell no va trigar ni cinc segons en ser damunt d'ella i empalmar-li la verga ben a dins, i tot i que fou la primera vegada, el desig, les ganes de dir-ho a les "amigues" i la mullena que provocà li esvaïren el dolor de l'investida en pocs moments deixant-la gaudir del que, fins ara, ha estat el millor moment de la seva vida, concretament els millors quaranta-cinc segons que ha tingut, els que va trigar Joan en escorre's dins seu. En el present és ella qui s'escorre, no gaire però, el recurs al record en aquests moments és el pa de cada dia, només viu d'això, dels records, de com n'era de feliç amb en Joan en el festeig i en els primers anys de casats, en l'embaràs, en el part, del goig del part, en les enfadades a mitges per escollir el nom de l'Eduard, en els posteriors divuit anys, i pensa en com es pot trencar una vida quan un fill, el primer dia que li permetes es deixa la vida a la carretera per anar a 180 per les Rondes, i amb ell, després del sotrac, es mor tot i tot continua viu, com en una paradoxa filosòfica on res és fàcil ni res diu el que és en realitat, la parella morta, la felicitat morta, la vida morta, el sexe mort. A partir d'aquest moment totes aquelles coses que ens van fer gaudir, totes aquelles coses i persones amb qui vam passar bons moments que queden més al fons del record es tornen aptituds frívols i impossibles i impertinents en el present i en el futur, és el pes de la mort.

Joan s'escorre al cul, més que al cul als calçotets, de la brasilera que li ha practicat el remena-remena i ensems plora, plora sec i per dins però plora la seva tragèdia de vida, aquesta nit també haurà de tornar moll a casa, dutxar-se i limitar-se a fer un petó a la galta de la dona. La Silvia ja farà tres anys que no li demana amor, ni sexe, ni llit, dormen en habitacions separades, ni es toquen més que el petó de bon dia fins al vespre amor i el de bona nit fins demà amor. Fa tres anys de la mort de l'Eduard i en Joan no s'atreveixi ni a insinuar-ho, ella tampoc en fa cara de voler-ho. En silenci cada ú, per separat, mata la pena.